

Simona BURTEA

Petroșani

Trei, Doamne, și toți trei...

Continuând reforma și înnoirea teatrului, atât artistic cât și administrativ, trupa actorilor „proaspăt născuți” au scos la rampă o nouă producție. De fapt, este vorba de două spectacole: **3 Mecs?** și **3 Dames**, după *Cameristele* lui Jean Genet, traduse și adaptate de însuși regizorul spectacolelor, Horațiu Ioan Apan.

Prima propunere, **3 Mecs?**, prezintă povestea celor două cameriste sau poate ar trebui să le spun „cameriști”, care oscilează între aparență și esență, între iubire și ură. Asistăm la crize existențiale care macină omul, sexul, iar apartenența sexuală a individului nu mai are importanță. Toate frământările lui *Solange* (Nicolae Vicol) și *Claire* (Dorin Ceagoreanu) pot fi transpuse unor gay, unor travestiți cu barbă. Dar cei doi sunt mai mult decât niște bărbați dornici de fantezii sexuale. Violența lor demonstrează înclinații sado-masochiste. Jocul „de-a stăpâna” are o altă conotație. Ei își doresc corpul stăpânei mai mult decât hainele și averea ei. Un personaj important al acestui spectacol este oglinda care invadează scena. Jocul actorilor este redus la un culoar unde sunt înghesuite elementele de decor, și care se termină cu misterioasele oglinzi. Personajele se zbat, se droghează, suferă, își împărtășesc dorințele sexuale – privindu-se în

Nicolae VICOL, Mihai SIMA și Dorin CEAGOREANU.

oglină (prea mult), jucând cu ele ca și cum ar căuta, în spatele lor, adevărata lor identitate și răspunsurile râvnite – o reflecție a iluziilor. Spectatorii, poziționați de o parte și de alta a culoarului, sunt părtași la planurile de ucidere a Doamnei. Până apare stăpâna casei, spectacolul este voit violent, ritmuri muzicale ale formațiilor rock *Kiss* și *Accent* se îmbină cu jocul actorilor, aflați la prima lor experiență de acest gen.

Apariția Doamnei schimbă atmosfera tensionată a spectacolului. O apariție comică, Mihai Sima (aflat la debutul lui pe o scenă profesionistă), dă viață unui travestit ușor debusolat, bolnav de catalepsie, dar plin de haz. Gesturile, mimica și întreg jocul acestui tânăr actor trădează un personaj posedat de boli incurabile. Un amestec de blândețe, nebunie și violență face ca Mihai Sima să strălucească.

Costumele și decorul, semnate de Vioara Bara îmbină elemente de nou și vechi. Un telefon, două scaune de bar al timpului prezent, câteva obiecte decorative care, ele însele, reprezintă combinația noului cu vechiul – ornamentații în stil rococo, o masă sprijinită de trei îngeri (poate simbolizând personajele).

O abordare extravagantă și șocantă a textului naște un spectacol cu o arhitectură îndrăznească, construită cu inteligență de regizor.

Teatrul Dramatic „I.D. Sârbu” din Petroșani – 3 Mecs? după *Cameristele* de Jean Genet. Traducerea, adaptarea și regie artistică: Horațiu Ioan Apan. Asistent regia: Nicolae Vicol. Scenografia: Vioara Bara. Cu: Nicolae Vicol (*Solange*), Mihai Sima (*Doamna*), Dorin Ceagoreanu (*Claire*). Data premierei: 6 mai 2006.

Cameriste...profesioniste!

3 Dames, a doua variantă a *Cameristelor* lui Jean Genet, în viziunea aceluiași Horațiu Ioan Apan, este o montare clasică, opusă celei dintâi. Aici muzica lui Mozart însoțește jocul actrițelor. Aceleași replici, același joc „de-a stăpâna” dar cu o altă conotație, spun povestea.

Între elementele aceluiași decor, ordonate altfel, cele două cameriste trăiesc într-o atmosferă deprimantă. Spațiul scenic este modificat, păstrându-se totuși prezența spectatorilor pe scenă. Oglinzile deformatoare de adevăr sau poate, dimpotrivă, martore ale realității, rămân un personaj important al reprezentației. Cei trei îngeri, care reprezintă o măsură, ocupă centrul scenei pentru a anunța prezența divină.

Oana Liciu-Gogu (*Claire*) și Nicoleta Niculescu (*Solange*) sunt slujnicele nevrotice. Violente una cu alta și cu obiectele, ele scot la iveală temperamentul coleric, iar ura le sufocă. Pentru a sublinia putreziciunea interioară, Oana Liciu-Gogu prezintă o Claire bolnavă de epilepsie. Întreg jocul a fost epileptic și plin de urlete ale disperării, strident pe alocuri. Afișând zâmbete slugarnice, cele două oscilează între nebunie, dusă până la limită și imposibilitatea de a suporta durerea, de a se descompune în mai multe părți, fără să realizeze procesul lașității.

Ritualul morții, jucat de cele două cameriste, este întrerupt de apariția Doamnei, care scoate spectatorul din starea depresivă în care se afundase. Izabela Badovics conturează caracterul comic-grotesc al Doamnei. Într-o cheie dulce-acrișoară, stăpâna afișează, rând pe rând, teamă amestecată cu ură, groază combinată cu